

Китоби Дониёл — яксаду ҳаштоду шашум

Ваъдаи Паниум: Ваҳйи Мӯҳргузорию Охирин ва Нидои Нимашаб

Jeff Pippenger

2024-04-16

Дар Паниум, ки Қайсарияи Филиппӣ буд, яъне оятҳои сездеҳ то понздеҳи боби ёздеҳи китоби Дониёл, ки он таърихест, ки дар он шохҳои ҷумҳуриявӣ ва протестантӣ муаммои «ҳаштуме, ки аз ҷумлаи ҳафт аст»-ро ба иҷро мерасонанд, ки он таърихест, ки дар он Мӯҳри Худо ба таври доимӣ бар яксаду чилу ҳафтод нақш мегардад, ва таърихи расидани паёми Нидои Нимашаб аст, Масеҳ ба қавми охирамони Худ ваъдае дод.

Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худо бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он ки бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он ки бар замин бикшояд, дар осмон кушода хоҳад шуд. Матто 16:18, 19.

Давраи муҳргузорӣ, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, вақте ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк фуру рехта шуданд, ва бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ба анҷом мерасад, аз ҷониби Алфа ва Омега тарҳрезӣ шуда буд. Қисми ниҳоят охири ин давра ҳудуди қисми нахустини онро такрор мекунад. Дар 11 сентябри соли 2001 Худованд қавми Худо ба сӯйи роҳҳои қадим бозгардонд, ки дар он ҷо, дар миёни дигар ҳақиқатҳо, онҳо «ҳафт замон»-ро кашф карданд, ҳамоно гуна ки он дар айёми подшоҳ Юшиё ёфта шуда буд. Сипас борони охирин ба пошидан оғоз кард, ва раванди озмоише, ки боиси ҷудо шудани ду табақаи ибодаткунандагон гардид, оғоз ёфт.

Дар иҷрои боби дуюми Ҳабаққук, ду ҷадвали муқаддас кашф гардиданд ва ба рамзи он давраи таърихӣ табдил ёфтанд. Ҳамоно қадар муҳим, «баҳс»-и боби дуюми Ҳабаққук оғоз ёфт, миёни методологияи «сатр бар сатр», ки ҳамоно методологияи борони охир аст, дар муқобили методологияи протестантизми муртад, ки адвентизм аз замони исёни соли 1863 тадриҷан онро қабул карда буд.

Исо ваъда дод, ки ба қавми охирамони Худ «калидҳои Малакут»-ро хоҳад дод, ва бо ин суҳан Ё ба усули дурусти Китоби Муқаддас ишора мекунад, ки он калидҳои зарурии нубувватиро дар бар мегирад, то паёми Нидои Нимаи Шаб ва Нидои Баланд шинохта, барқарор ва эълон карда шавад.

«Қасоне ки бо Худо муошират мекунанд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Насотдиҳандаи худро бо фосид сохтани роҳи худ пеши Худо беҳурмат намекунанд. Нури осмонӣ бар онҳо медурахшад. Чун онҳо ба анҷоми таърихи ин замин наздик мешаванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва дар бораи нубувватҳое, ки ба Ё тааллуқ доранд, бисёр меафзояд. Дар назари Худо онҳо арзиши бепоён доранд; зеро онҳо бо Писари Ё дар ягонагӣ ҳастанд. Барои онҳо каломи Худо бо зебӣ ва дилрабоии беназир фаро гирифта шудааст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо кушода

мегардад. Таълимоти таҷассум бо дурахши мулоим ороста мешавад. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҳо калидест, ки ҳамаи асрорҳоро мекушояд ва ҳамаи душворихоро ҳал мекунад. Онҳое ки намехостанд нурро бипазиранд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк намоянд, аммо онҳое ки дар бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо таъхир накардаанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». The Southern Watchman, April 4, 1905.

Онҳое ки бо Петрус муаррифӣ шудаанд, ва ҳамон як саду чилу чор ҳазор ҳастанд, касоне мебошанд, ки паёми Лоудикияро, ки 11 сентябри соли 2001 расид ва акнун аз моҳи июли 2023 боз такрор мешавад, қабул мекунанд. Паёми Лоудикия, ки дар соли 1856 расид, афзоиши дониш дар бораи «ҳафт замон» буд; ва ҳангоме ки Масеҳ устухонҳои мурдагонро ба ҳам меоварад, ва баъд аз он онҳоро зинда мегардонад, онҳо аз ҷунбиши Лоудикиягии ғариштаи сеюм ба ҷунбиши Филоделфиягии як саду чилу чор ҳазор мегузаранд. Ин гузариш ба воситаи Каломи Масеҳ ба амал меояд, зеро онҳо бо Каломи Ё муқаддас гардонда мешаванд, ва Каломи Ё «ростӣ» аст, ва Каломи Ё «калид»ест, ки Каломи Ёро мекушояд.

Ва ба ғариштаи калисои Филадельфия бинавис: Инҳоро Ё меғӯяд, ки муқаддас аст, ки ростин аст, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд, ва ҳеҷ кас намебандад; ва мебандад, ва ҳеҷ кас намекушояд; Аъмоли туро медонам: инак, пеши ту дари кушодае ниҳодаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бибандад; зеро ту андаке қувват дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва номи Маро инкор накардаӣ. Ваҳй 3:7–8.

Усули «хат бар хат» ҳамон калидест, ки Масеҳ ба қавми охирзамонии Худ дар ҷанг назди «дарвозаҳо» ваъда дода буд. «Дарвоза» калисо аст.

Ва Яъқуб аз хоби худ бедор шуда, гуфт: «Ба яқин, Худованд дар ин макон аст, ва ман намедонистам». Ва тарсид ва гуфт: «Ин макон ҷӣ қадар ҳайбатнок аст! Ин ҷое ҷуз хонаи Худо нест, ва ин аст дарвозаи осмон». Ҳастӣ 28:16, 17.

Ҷанг дар назди дарвозаҳо ҷангҳои мазҳабиро ифода мекунад, ки байни ҳақиқат ва гумроҳӣ ба амал меоянд, ва гумроҳии дини Юнон дарвозаи дӯзах аст, ва дини адвентизми осишудаи Лаодикия низ дарвоза мебошад. Дарвозаи адвентистии Лаодикия он ҷое ӯ ифода мекунад, ки дар он баҳси Ҳабакқук ба иҷро мерасад.

Дар он рӯз Парвардигори лашкарҳо барои бақияи қавми Худ тоҷи ҷалол ва афсари зебӣ хоҳад буд, ва барои касе ки бар курсии доварӣ менишинад, рӯҳи доварӣ, ва барои онҳое ки ҷангро то назди дарвоза бармегардонанд, қувват хоҳад буд. Аммо инҳо низ аз шароб гумроҳ шудаанд, ва аз нӯшокии масткунанда аз роҳ берун рафтаанд; коҳин ва набӣ аз нӯшокии масткунанда гумроҳ шудаанд, аз шароб фӯрӯ бурда шудаанд, аз нӯшокии масткунанда аз роҳ баромадаанд; дар рӯё гумроҳ мешаванд, дар доварӣ пешпо меҳӯранд. Зеро ҳамаи мизҳо аз қай ва палидӣ пур аст, ба тавре ки ҷои поке нест. Ё ба кӣ дониш хоҳад омӯхт? Ва кӣро ба ғаҳми таълим роҳнамоӣ хоҳад кард? Оё онҳое, ки аз шир ҷудо шудаанд ва аз пистонҳо кашида шудаанд? Зеро фармон бояд бар фармон бошад, фармон бар фармон; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо. Зеро бо лабҳои лакнатӣ ва бо забони дигар Ё ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳое ки Ё гуфта буд: «Ин аст оромие, ки бо он метавонед хастаро ором бахшед; ва ин аст озоиш»,

вале онҳо нахостанд бишнавад. Аммо каломи Худованд барои онҳо чунин шуд: фармон бар фармон, фармон бар фармон; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин чо ва андаке он чо; то биравад, ва ба пушт афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Бинобар ин, каломи Худовандро бишнавед, эй мардони истехзокунанда, ки бар ин қавме ки дар Ерусалим аст, ҳукм меронед. Ишаё 28:5-14

Калидҳои Малакут суҳанони Навиштаҳо мебошанд, ки ба халқи Худо дар рӯзҳои охир аз ҷониби Қалом дода мешаванд.

«Дар қалом ҳақиқатҳое ҳастанд, ки мисли рағҳои маъдани гаронбаҳо, дар зерӣ сатҳ пинҳонанд. Ганҷинаи пинҳон ҳамоно вақт ошкор мегардад, ки онро ҷустуҷӯ кунанд, ҷунон ки қонкан тилло ва нуқраро меҷӯяд. Далели ҳаққонияти қаломи Худо дар ҳуди қалом аст. Навиштаҷот қалидест, ки Навиштаҷотро мекушоӣ. Маънии амиқи ҳақиқатҳои қаломи Худо ба зеҳни мо ба воситаи Рӯҳи Ӯ қушода мешавад. »

«Қитоби Муқаддас қитоби бузурги дарс барои шогирдони мактабҳои мост. Он тамоми иродаи Худоро дар бораи писарон ва духтарони Одам таълим медиҳад. Он қоидаи ҳаёт аст ва ба мо ҳислатеро меомӯзонад, ки мо бояд барои ҳаёти оянда шакл диҳем. Мо барои фаҳмо гардондани Навиштаҳо ба нури тираи анъана ниёз надорем. Ҳамоно қадар метавонистем гумон кунем, ки офтоби нисфирӯзӣ барои афзун сохтани ҷалоли худ ба партавҷаи милт-милткунандаи машғали заминӣ ниёз дорад. Баёнотҳои қоҳин ва воиз барои наҷот додани одамон аз гумроҳӣ лозим нестанд. Онҳое ки ба Орақули илоҳӣ муроҷиат мекунанд, нур хоҳанд дошт. Дар Қитоби Муқаддас ҳар як вазифа равшан баён шудааст. Ҳар як дарси додашуда фаҳмост. Ҳар як дарс Падар ва Писарро ба мо ошкор месозад. Қалом қодир аст ҳамаро барои наҷот хирадманд гардонад. Дар Қалом илми наҷот ошкоро ифшо шудааст. Навиштаҳоро тафтиш кунед, зеро онҳо овози Худоянд, ки ба ҷон суҳан меғӯяд». Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 157.

Калидҳое, ки Масеҳ ба қалисои рӯзҳои охир дод, ҳамоно қудратеро доранд, ки қангоми ба Петрус дода шуданашон доштанд.

«Петрус он ҳақиқатеро изҳор дошт, ки таҳкурсии имони қалисо мебошад, ва Исо акнун ўро ҳамчун намоёндаи тамоми ҷамоати имондорон эҳтиром намуд. Ӯ гуфт: “Ба қалидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин воз кунӣ, дар осмон воз карда хоҳад шуд.”»

«“Қалидҳои Малакути Осмон” суҳанони Масеҳ мебошанд. Ҳамаи суҳанони Навиштаҳои Муқаддас аз онӣ Ӯянд ва дар ин чо дарбар гирифта шудаанд. Ин суҳанон қудрат доранд, ки осмонро бикшоянд ва бубанданд. Онҳо шароитеро эълон мекунанд, ки бар асоси он одамон пазируфта ё рад карда мешаванд. Ҳамин тавр, қори онҳое ки қаломи Худоро мавъиза мекунанд, барои баъзеҳо бӯи ҳаёт барои ҳаёт ва барои дигарон бӯи марг барои марг мегардад. Ба онҳо рисолате супурда шудааст, ки бо натиҷаҳои абадӣ сангин аст». Хоҳиши асрҳо, 413.

Қудрате, ки ба воситаи суҳанони Ӯ зоҳир мегардад, вақте ба дасти одамон супурда мешавад, бар усулҳое асос меёбад, ки дар Қаломи Ӯ муайян шудаанд. Эҳтимол соддатарин, ва шояд

ҳам амиқтарин, он аст, ки ростӣ бар шаҳодати ду кас устувор мегардад.

«Боз як шарри бузурге, ки дар калисо падид омада буд, ин буд, ки бародарон бар зидди якдигар ба додгоҳ муроҷиат мекарданд. Барои ҳаллу фасли душвориҳо миёни имондорон тадбирҳои фаровон андешида шуда буданд. Худи Масеҳ дастури рӯшан дода буд, ки чунин масъалаҳо чӣ гуна бояд ҳал карда шаванд. “Агар бародарат бар ту гуноҳ кунад,” — чунин насиҳат дода буд Наҷотдиҳанда, — “бирав ва гуноҳи ӯро байни худат ва ӯ танҳо ба ӯ бигӯ; агар туро бишнавад, бародаратро ба даст овардай. Лекин агар туро нашнавад, бо худ боз як ё ду каси дигарро бигир, то ки ҳар сухан бо даҳони ду ё се шохид собит гардад. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, онро ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор барои ту чун бутпараст ва бочгир бошад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи бар замин бибандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин бикшоед, дар осмон кушода хоҳад шуд.” Матто 18:15–18». Аъмоли Ҳаввориён, 304.

Ҳадди ақал се шохиди ҷуғрофиёии он давра вучуд дорад, ки дар он саду чихилу чор ҳазор ҳангоми Нидои Нисфи Шаб мӯҳр зада мешаванд. Бо дар хотир доштани он ҳақиқат, ки дар нидо ба нисфи шаб барои ба даст овардани равшан аллакай дер шудааст, мо меёбем, ки шаҳодати ҷуғрофиёии чамъомади хаймагоҳии Экзетер тасвире аз он нуктаро фароҳам меорад, ки дар он қавми рӯзҳои охири Худо мӯҳр зада мешаванд; ва меёбем, ки ҳамин ҳақиқат аз ҷониби ҷуғрофиёи Қайсарияи Филиппӣ, инчунин аз ҷониби шаҳодати ҷанги Паниум, дар оятҳои сздаҳ то понздаҳи боби ёздаҳи Дониёл намояндагӣ шудааст. Шояд ин каме носоҳеҳ бошад, ки ин се шохидро ҷуғрофиёӣ номем, аммо ман ин истилоҳро ба кор мебарам, зеро ҷуғрофиё, албатта, бахше аз саҳнаи Экзетер ва Қайсарияи Филиппӣ мебошад. Исо Петрусро дар дохили он ҷуғрофиёи нубувватӣ қарор медиҳад, ки саду чихилу чор ҳазор дар рӯзҳои охир дар он қарор меёбанд. Сипас Ӯ амре медиҳад.

Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшояд, дар осмон кушода хоҳад шуд. Пас Ӯ ба шогирдони Худ катъиян амр фармуд, ки ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масеҳ аст. Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдони Худ нишон додан гирифт, ки Ӯ бояд ба Уршалим биравад, ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон азобҳои бисёр бикашад, ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм аз нав бархезад. Он гоҳ Петрус Ӯро гирифта, ба маломат карданааш оғоз намуда, гуфт: Худо накунад, эй Худованд; ин ҳаргиз бар Ту воқеъ нахоҳад шуд. Аммо Ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: Аз пеши Ман дур шав, эй Шайтон; ту барои Ман монеа ҳастӣ, зеро на он чиро, ки аз они Худост, меандешӣ, балки он чиро, ки аз они инсонҳост. Матто 16:19–23.

Калимаи «Exeter» номи шаҳре дар Девон, Англия аст. Решаи номи он ба англисии қадим мерасад, ки дар он ҷо он бо номи «Exanceaster» ё «Execestre» шинохта мешуд. Бовар меравад, ки ин ном аз вожаҳои англисии қадими «Ехе» (ишора ба дарёи Ехе, ки шаҳр бар соҳили он ҷойгир аст) ва «ceaster» (ба маънои «қалъаи румӣ» ё «шаҳри девордор») бармеояд. Бинобар ин, «Exeter» ё «қалъа бар дарёи Ехе» маъно медиҳад, ё «шаҳри девордор назди дарёи Ехе». Ҷуғрофиёе, ки бо расидан ва иҷрои Нидои Нисфишаб дар таърихи Миллерит алоқаманд аст, маконро муайян мекунад, ки дар он ҷо об мавҷуд буд, ки рехтани Рӯҳулқудсро ифода менамояд, ва нуктаеро, ки дар он Худо лашкареро бармехезонд, то

паёбро ба ҷаҳон эълон намояд; чизе ки Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, мисли «мавчи баҳрӣ» рафта буд. Мавчи баҳрӣ фақат оби дарё нест; он обест, ки ба таври фавқулода нерӯманд гардонида шудааст.

Таърихи миллерӣ иҷроӣ масали даҳ бокира буд, ва ҳангоме ки саду чихилу чор ҳазор ба анҷоми вақти мӯҳргузорӣ расонида мешаванд, онҳо нишонаҳои роҳро, ки дар оғози вақти мӯҳргузорӣ муайян гардида буданд, такрор хоҳанд кард, инчунин таърихи маҷлиси урдугоҳии Эксетерро. Фариштае бо паёми имтиҳонкунандае нозил хоҳад шуд, ки хӯрдани он зарур аст. Он паём ба сӯйи асосҳо хоҳад бурд, ва он ду табақро бо «ҳафт замон»-и Ибодат 26 рӯ ба рӯ хоҳад кард. Он Ваҳйи Исои Масеҳро дар бар хоҳад гирифт, ки онро Петрус ҳамчун пазируфтани он ки Исо ҳамчун Масеҳ тадҳин шуда буд, муаррифӣ мекунад, ҳангоме ки рамзи илоҳӣ дар сурати кабӯтар нозил шуд, ки тимсоли 11 сентябри 2001 мебошад. Он фаҳмишero низ дар бар хоҳад гирифт, ки Исо Писари илоҳии Худост, ва инчунин ин ки Исо, бо бар зимма гирифтани ҷисми инсонияти сукуткарда бар вучуди илоҳии Худ, ҳамчунин Писари одам аст.

Ин ҳақиқат ду синфи ибодаткунандагонро ба вучуд хоҳанд овард, чунон ки баъд аз 11 сентябри соли 2001 ба амал омад. Ин ду синф дар маҷлиси хаймагии Exeter намояндагӣ шуда буданд, зеро дар он маҷлиси хаймагӣ хаймае аз ҷониби гурӯҳе аз Watertown барпо шуда буд, ки паёми Фигони Нимашабро, тавре ки ба воситаи Samuel Snow пешниҳод гардида буд, рад карданд. Онҳо маҷлисҳои қалбакӣ барпо намуданд, ки чунон баландовоз ва эҳсосотӣ буданд, ки роҳбарони маҷлисҳои Snow назди онҳо рафта, онҳоро огоҳ карданд, ки оромтар шаванд. Дар он маҷлиси хаймагӣ ду синф зоҳир шуданд, ва ҳар ду даъво мекарданд, ки бо об алоқаманданд, аммо яке қалбакӣ буд ва аблаҳонero намояндагӣ мекард, ки бе рағбан буданд. Гурӯҳе, ки дар хаймаи Exeter буд, ҳамон лашкаре буданд, ки шаҳр буданд, ва он ҳамчунин қалба буд, зеро онҳо устухонҳои мурдаи хушки Ҷизкиёро намунавор нишон медоданд, ки бо паёми Фигони Нимашаб ҳамчун лашкари азим бархоста мешаванд.

Дар он таърихе ки он ду синф зоҳир мегарданд, Петрус намояндаи ҳар ду синф буд. Эътирофи ӯ, ки Исоро ҳамчун Масеҳ ва Писари Худо муайян мекард, аз илҳами Рӯҳулқудс ба вучуд омада буд, зеро Масеҳ ба вай ошкоро гуфт: «На ҷисму хун инро бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст». Вақте ки Исо баъд аз он шогирдонро дар бораи салиб огоҳ сохт, Петрус, ки дар он лаҳза аз таъсири Рӯҳулқудс маҳрум буд, Масеҳро гирифта, «ба сарзаниши ӯ оғоз кард ва гуфт: Худовандо, ин аз Ту дур бод; ин ҳаргиз бар Ту нахоҳад омад. Аммо ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: Аз паси Ман бирав, эй шайтон! Ту барои Ман васваса ҳастӣ, зеро на он чиро ки аз Худост, дар дил дорӣ, балки он чиро ки аз одамон аст».

Хуруҷи эҳсосии Петрус бо ибодати эҳсосие мувофиқат дошт, ки дар хаймаи Уотертаун ҳангоми он ки Самуил Сноу паёми Нидои Нимашабро пешкаш мекард, ба амал меомад. Дар он сатҳ Петрус намояндаи онҳост, ки номзаданд то дар шумори яксаду чилу ҷаҳор ҳазор бошанд. Он номзадон синфero намояндагӣ мекунанд, ки рағбанро доранд, ки ҳамон Рӯҳулқудс аст, ва он паём аст ва он хислат аст; ва синфи дигар рағбанро надорад. Дар саҳнаи

Қайсарияи Филиппӣ, Масеҳ оғоз намуд, ки ошкор созад «ки бояд ба Уршалим равад, ва аз пирон ва саркоҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм боз зинда гардад».

Ноумедии шогирдон, вақте ки он воқеаҳо дар салиб воқеан иҷро шуданд, ҳамон таърихест, ки Хоҳар Уайт барои нишон додани ноумедии 22 октябри соли 1844 ва ноумедии ибриён ҳангоми гузариши Баҳри Сурх, дар ҳоле ки лашкари фиръавн аз ақиб наздик мешуд ва обҳои баҳр пешорӯи онҳо буданд, ба кор мебарад. Ҳамаи он шохидон қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро муайян мекунанд, ва ваҳйи оятҳои сездаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ шаҳодати воқеаҳое ۞ фароҳам меоварад, ки ба он қонуни якшанбе мебаранд. Бо ин кор онҳо ҳамчунин «қисми пешгӯии Дониёлро, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад», муаррифӣ мекунанд.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Омӯзиши бодикқати тимсолҳо ва воқеиятҳои мувофиқи онҳо ба ин мушоҳида овард, ки маслуб шудани Масеҳ маҳз дар ҳамон рӯзе аз даври солони маросимҳое, ки ба Исроил дода шуда буд, ба вуқӯъ пайваست, ки дар он барраи Фисҳ забҳ карда мешуд. Оё поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Рӯзи Кафорат тимсолан нишон дода шуда буд ва ба рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум рост меомад, низ ба ҳамин тарз маҳз дар ҳамон рӯзи соле, ки дар тимсол чашн гирифта мешуд, рӯй наметод? (ниг. The Great Controversy, 399). Ин, мувофиқи ҳисобкунии дурусти мӯсоии вақт, ба 22 октябр рост меомад. Дар аввали моҳи августи соли 1844, дар як ҷамъомади хаймагӣ дар Эксетер, Нью-Ҳэмпшир, ин назар пешниҳод гардид ва он ҳамчун санаи иҷрошавии пешгӯии 2300 рӯз пазируфта шуд. Масали даҳ боқира дар Матто 25:1–13 аҳаммияти вижа касб кард — таъхир кардани домод, интизорӣ ва ҳоби онҳое, ки мунтазири тӯй буданд, нидо дар нисфи шаб, баста шудани дар, ва ғайра. Паёме, ки Масеҳ 22 октябр хоҳад омад, бо номи «нидои нисфи шаб» маъруф гардид. «‘Нидои нисфи шаб’, — навишт Эллен Уайт, — ‘аз ҷониби ҳазорон имондор эълон карда шуд.’» Ў афзуд:

«Чун мавҷи азими об, ҳаракати [моҳи ҳафтум] бар саросари кишвар паҳн шуд. Аз шаҳр ба шаҳр, аз деҳа ба деҳа, ва то ба ҷойҳои дурдасти деҳот расид, то он даме ки қавми мунтазири Худо қомилан бедор карда шуданд.—The Great Controversy, 400.»

«Тезутундӣ, ки паём паҳн гардид, аз ҷониби муаллифоне, ки Л. Э. Фрум иқтибос овардааст, тасвир шудааст:

«Бейтс дар сабт овардааст, ки паёми Эксетер “тӯё бар болҳои бод парвоз мекард”. Мардону занон бо роҳи оҳан ва обӣ, бо аробаҳои почтавӣ ва савори асп, бо бастаҳои китобҳо ва варақаҳо мешитофтанд ва онҳоро “ба фаровонӣ чун баргҳои тирамоҳ” паҳн мекарданд. Уайт гуфт: “Қоре, ки пеши рӯи мо буд, ин буд, ки ба ҳар гӯшаи он саҳрои васеъ парвоз кунем, хушдорро садо диҳем ва хуфтагонро бедор намоем.” Ва Уэллқоме меафзояд, ки он ҳаракат мисли обҳои сарбанде, ки раҳо шудаанд, ба берун ҷорӣ гардид. Майдонҳои ғаллаи пухтарасида даравнашуда боқӣ монда буданд, ва картошкаҳои қомилан расида дар замин кофта нашуда монда буданд. Омадани Худованд наздик буд. Акнун барои чунин чизҳои заминӣ дигар вақт набуд.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.»

Ҳамчун шоҳиди айнӣ ва иштирокчии ин ҳаракат, Эллен Уайт хусусияти кори босуръат вусъатёбандаро чунин тавсиф кардааст:

«Имоноварон диданд, ки шакку ҳайрату саргардонии онҳо бартараф гардид, ва умеду шуҷоат дилҳои онҳоро зинда гардонд. Ин кор аз он ифротҳое озод буд, ки ҳамеша хангоми вучуд доштани ҳаяҷони инсонӣ бе таъсири идоракунандаи калом ва Рӯҳи Худо зоҳир мегарданд.... Он дорои он хусусиятҳое буд, ки амали Худоро дар ҳар аср муайян месозанд. Шодии вачдовар андаке буд, балки бештар тафтиши амиқи дил, эътирофи гуноҳ ва тарк кардани ҷаҳон вучуд дошт. Омодагӣ барои мулоқот бо Худованд бори рӯхҳои музтариб буд....»

«“Аз ҳамаи ҳаракатҳои бузурги динӣ аз айёми расулон то имрӯз, ҳеҷ кадоме аз нуқсони инсонӣ ва аз ҳилаҳои шайтон ба он дараҷа озод набудааст, ки ҳаракати тирамоҳи соли 1844 буд. Ҳатто ҳоло, пас аз сипарӣ шудани солҳои бисёр [1888], ҳамаи онҳое ки дар он ҳаракат иштирок доштанд ва бар пояи ҳақиқат устувор монданд, то ҳол таъсири муқаддаси он кори муборакро эҳсос мекунанд ва шаҳодат медиҳанд, ки он аз ҷониби Худо буд.—Ҳамон ҷо, 400, 401.”»

«Бо вучуди далелҳои коре, ки дар саросари кишвар густариш меёфт ва ҳазорон нафарро ба ҳамшарикии Омади Дуюм ҷалб мекард, ва тақрибан дусад хизматгузор аз калисоҳои гуногун дар паҳн намудани ин паём муттаҳид шуда буданд, [Ниг. С. М. Maxwell, Tell it to the world, саҳ. 19, 20.] калисоҳои протестантӣ, умуман, онро рад карданд ва аз ҳар василае, ки дар ихтиёри худ доштанд, истифода бурданд, то аз паҳн шудани эътиқод ба омадани наздики Масеҳ ҷилавгирӣ намоянд. Ҳеҷ кас ҷуръат намекард, ки дар ибодати калисо аз умеди омадани наздики Исо ёд кунад, аммо барои онҳое ки мунтазири ин воқеа буданд, вазъият тамоман дигар буд.»

«Эллен Уайт чунин тасвир кард, ки он чӣ гуна буд:

«Ҳар лаҳза барои ман гаронбаҳо ва бисёр муҳим менамуд. Ман ҳис мекардам, ки мо барои абадиёт кор мекунем ва онҳое ки бепарво ва бефарқ буданд, дар бузургтарин хатар қарор доштанд. Имони ман беғубор буд, ва ман ваъдаҳои гаронбаҳои Исоро барои худ қабул мекардам....»

«Бо ҷустуҷӯи ҷиддии дилҳо ва бо иқрори фӯрӯтанона мо бо дуо то замони интизорӣ расидем. Ҳар субҳ мо эҳсос мекардем, ки нахустин вазифаи мо он аст, ки далели он ки ҳаёти мо дар назди Худо дуруст аст, ба даст оварем. Мо дарк мекардем, ки агар дар қудсият пеш наравем, ҳатман пасрафт хоҳем кард. Ғамхорӣ мо нисбат ба якдигар бештар мегашт; мо барои якдигар ва бо якдигар бисёр дуо мекардем.

«Мо дар боғҳо ва дарахтзорҳо ҷамъ меомедам, то бо Худо муошират намоем ва дуоҳои худро ба ҳузури Ё бардорем, ва ҳузури Ёро равшантар эҳсос мекардем, хангоме ки дар ихотаи офаридаҳои табиӣ Ё қарор доштем. Шодии наҷот барои мо аз хӯрок ва нӯшокии мо ҳам заруртар буд. Агар абрҳо зеҳни моро тира месохтанд, мо ҷуръат намекардем ором гирем ё бихобем, то даме ки онҳо бо огоҳии пазируфта шудани мо назди Худованд пароканда намешуданд.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.» Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.

